

„Řekni mu to ty,“ ozval se Rhyme a podíval se na hodiny.

„Parťáci jsme nebyli nikdy,“ řekl Lon. „Já dělal v oddělení vražd a on řídil Centrální vyšetřovací divizi.“

„No ne,“ hlesl ohromený Banks. Vedení Centrální vyšetřovací divize patřilo k nejprestižnějším funkcím v celém sboru.

„No jo,“ přitakal Rhyme a zadíval se z okna, jako by snad doktor mohl přiletět na sokolu. „Byli jsme jako dva mušketyři.“

Trpělivým hlasem, který Rhyma dováděl k zuřivosti, začal Sellitto vysvětlovat: „Pracovali jsme spolu s přestávkami sedm let.“

„A byly to krásné roky,“ napodobil ho Rhyme.

Banks se zamračil, ale Sellitto si ironie v Rhymově poznámce nevsíml. Nebo spíš nevsímal. „Máme jistý problém, Lincoln. Potřebujeme pomoc.“

Na nočním stolku s plesknutím přistála složka papírů.

„Pomoc? Jakou pomoc?“ vyprskl Rhyme úzkým nosem, o němž se Blaine vždy mylně domnívala, že je výtvozem plastického chirurga. Podobně uvažovala i o jeho rtech, které považovala za příliš dokonalé. (Pořid si jizvu, žertovala dokonce – a během jedné ze vzájemných potyček se mu o ni téměř postarala.) Proč se mu jen dneska pořád vybavuje ten její smyslný přízrak? Se vzpomínkou na svou bývalou se už probudil, a dokonce pocítil nutkání napsat jí dopis, jehož koncept měl zrovna otevřený na obrazovce počítače. Rhyme zvedl hlavu a jediným pohyblivým prstem uložil dokument na disk.

„Lincolne?“ ozval se Sellitto.

„Ano, pane. Chcete nějakou pomoc. Ode mě. Slyšel jsem.“

Banks se pokoušel o zdvořilý úsměv, ale nervózně se v křesítku vrtěl.

„Za pár minut budu mít nějaké jednání,“ upozornil Rhyme.

„Jednání?“

„Jo, přijde doktor.“

„Vážně?“ vydechl po chvíli Jerry, snad aby přerušil děsivé ticho.

Sellitto nevěděl, jak pokračovat v rozhovoru. „A jak se ti vlastně daří?“ prohodil nejistě.

Banks ani Sellitto se Lincolna Rhyma do té chvíle na zdraví nezeptali. Při pohledu na něj se lidé podobným otázkám raději vyhýbali – pravděpodobně by totiž dostali složitou a zcela jistě nepřijemnou odpověď.

„Docela dobře, díky,“ odpověděl Rhyme suše. „A co ty a Betty?“

„Rozvedli jsme se,“ řekl rychle Sellitto.

„Vážně?“

„Jí připadl dům a mně půlka dítěte.“ Rozložitý policista nasadil strojený úsměv, jako by tuhle frázi nepoužil poprvé, a Lincolnovi došlo, že za tímhle rozchodem se skrývá velice bolestný příběh, který teď rozhodně nehodlal poslouchat. Nicméně ho nepřekvapilo, že Sellittovo manželství ztroskotalo. Sellitto byl dřív. Už léta byl jedním ze zhruba stovky detektivů prvního stupně – a tuhle hodnost získal ještě v době, kdy se udílela skutečně za zásluhy, a ne jen za odsloužená léta. Pracoval téměř osmdesát hodin týdně. Rhyme prvních pár měsíců vzájemné spolupráce ani nevěděl, že je tenhle chlap ženatý.

„A kde teda bydlíš?“ vyzvídal Rhyme a doufal, že obvyklá společenská konverzace jeho hosty brzy znudí a oni vypadnou.

„V Brooklynu. Na Heights. Občas chodím do práce pěšky. Pamatuješ na všechny diety, co jsem vždycky držel? Vtip není v dietě, ale ve cvičení.“

Detektiv Lon Sellitto nevypadal ani tlustší, ani hubenější než před třemi a půl lety. Nebo před patnácti.

„Takže říkáte, že za vámi přijde doktor,“ vmísil se kolegiálně Banks. „Kvůli...“

„Nové formě léčby?“ dokončil Rhyme nakousnutou otázkou. „Uhodl jste.“